

SZÓSTE ZEBRANIE ZESPOŁU SYNODALNEGO PODCZAS II SYNODU DIECEZJI KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKIEJ

czerwiec 2018 roku

TOŻSAMOŚĆ I POWOŁANIE WIERNYCH ŚWIECKICH W KOŚCIELE

I. MSZA ŚWIĘTA

1. Szóste zebranie zespołu synodalnego należy poprzedzić Mszą Świętą. Jeżeli jego termin **nie został** wyznaczony na niedzielę ani na dzień, kiedy przypada jakaś uroczystość lub święto, należy skorzystać – również w drugi czwartek miesiąca – z formularza **Mszy za świeckich** (*Mszal Rzymski, Msze i modlitwy w różnych potrzebach*, nr I.19) wraz z modlitwą eucharystyczną VA oraz z **fragmentów słowa Bożego na 25 Niedzielę Zwykłą, rok A** (*Lekcjonarz Mszałny*, tom 5): Iz 55, 6-9; Ps 145, 2-3. 8-9. 17-18; Mt 20, 1-16a. Celebrans proszony jest o **wyłoszenie homilii**, w której warto wykorzystać umieszczone poniżej myśli. Gdyby jednak, w jakiejś wyjątkowej sytuacji, zebranie zespołu nie mogłoby zostać poprzedzone Mszą Świętą, przewodniczący zespołu proszony jest o odczytanie na jego początku Mt 20, 1-16a i ogłoszenie konferencji zawierającej poniższe myśli.

2. Myśli do homilii:

a) W Królestwie Bożym nikt nie jest bezrobotny.

Jezusowa przypowieść pokazuje, że **cały Kościół, którego obrazem jest winnica, ma być misyjny, czyli zaangażowany w głoszenie Ewangelii**. Winnica Pańska jest tak rozległa jak wszystkie dziedziny życia ludzkiego. Dlatego jej Gospodarz nieustannie wychodzi na *rynek świata* i na wiele sposobów szuka ludzi, którzy podzielą Jego troskę o Winnicę. Każdy z nich ma swoją porę, kiedy usłyszy głos Gospodarza i rozpozna swoje powołanie. Samo słowo **powołanie** spontanicznie kojarzy się zwykle najpierw z kapłanami i z osobami konsekrowanymi, które odpowiadają na wezwanie Gospodarza Winnicy. Zbyt często zapomina się jednak o tym, że w **Królestwie Bożym nikt nie jest bezrobotny i wszyscy są wezwani do odegrania swojej roli!** Gospodarz Winnicy **powołuje też laikat, czyli wiernych świeckich**, którzy stanowią najliczniejszą grupę w Kościele. Świeccy, którzy **wypełniają świat**, w sposób naturalny i najprostszy **mogą być bliżej** życia ludzi oddalonych od Chrystusa i od Kościoła. To właśnie ludzie świeccy mogą najodważniej **spojrzeć w twarz temu światu, w którym czują się u siebie**, i przynieść mu Dobrą Nowinę.

b) Nie chodzi o zapłatę.

Jezus mówi, że w powołaniu nie chodzi o zapłatę czy ludzką satysfakcję, ale o zjednoczenie się z Nim w trosce o zbawienie człowieka. Pozorna *niesprawiedliwość* Gospodarza z przypowieści jest ewangeliczną prowokacją. Jezus kieruje naszą uwagę na **logikę miłości Ojca**, która jest darmo dana i szczodra. Chodzi o to, aby **dać się zadziwić i zafascynować myślami i drogami** Boga. Ludzkie myśli są często naznaczone egoizmem i własnymi celami, a naszych ciasnych i krętych ścieżek nie można przyrównać do szerokich i prostych dróg Pana. On okazuje miłosierdzie i szczerze przebacza. Jest pełen wielkoduszności i dobroci, którymi obdarza każdego z nas. Otwiera przed nami wszystkie bezkresne obszary swojej miłości i łaski, które mogą dać ludzkiemu sercu pełnię radości.

c) Świeccy są przedłużeniem troskliwego spojrzenia i serca Gospodarza Winnicy.

Obecność i doświadczenie osób świeckich w różnych dziedzinach życia społeczno-kulturalnego, politycznego i gospodarczego, ich praktyczny zmysł w zarządzaniu potrzebom materialnym, ich własny wkład w dzieło nowej ewangelizacji to nie tylko ich własna *światowa* zaradność. To także **przejaw troskliwego spojrzenia Boga zapuszczającego się** przez dzieci Kościoła w najodleglejsze rejony Winnicy, aby wszystko przynosiło właściwy dla siebie i **obfity plon**. Bóg potrzebuje rąk, aby uprawiać Winnicę według swojej myśli, bo tylko w taki sposób wszystko osiągnie swoją pełnię. „Ja jestem krzewem winnym, wy – latoroślami” (J 15, 5) – mówi Jezus. Obraz ten ukazuje życiodajną jedność między Chrystusem i Jego uczniami. Chrześcijanin może na swój sposób powtórzyć również słowa Jezusa: „Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnych, abym obwoływał rok łaski od Pana” (Łk 4, 18-19; por. Iz 61, 1-2). Tak oto, przez chrzest i bierzmowanie, **każdy ochrzczony** uczestniczy w misji samego Jezusa Chrystusa, Syna Bożego i Zbawiciela. W tej perspektywie świeccy są nie tylko robotnikami pracującymi w Kościele – Winnicy, ale stanowią jego bardzo istotną część. Tylko w tajemnicy Kościoła – jako tajemnicy wspólnoty Boga z Jego Ludem – objawia się **tożsamość świeckich** oraz ich autentyczna godność.

II. ZEBRANIE ZESPOŁU SYNODALNEGO

1. Ludzie świeccy, żyjąc w świecie, słyszą głos Boga, idą za nim i przez to świat staje się rzeczywistością, która osiąga pełny sens w Chrystusie. **Świeccy są zaczynem Królestwa Bożego**, rzuconym w *makę* tego świata, aby go przeobrazić, bo celem ich powołania w sposób szczególny jest szukanie Królestwa Bożego, zajmując się sprawami świeckimi i kierując nimi po myśli Bożej. Jest rzeczą konieczną, **aby każdy świecki katolik miał zawsze żywą świadomość tego, że jest członkiem Kościoła**, czyli osobą, której dla dobra wszystkich powierzone zostało oryginalne, niezastąpione i ściśle osobiste zadanie. Można zawołać słowami św. Grzegorza Wielkiego, kierując gorący apel do wszystkich wiernych świeckich: „Popatrzcie, najmilsi bracia, jak żyjecie i sprawdźcie, czy już jesteście robotnikami Pana. Niech każdy oceni to, co czyni i osądzi, czy pracuje w winnicy Pańskiej”. Popatrzmy na trzy wymiary tego zaangażowania:

a) Zaangażowanie kapłańskie.

Ludzie świeccy uczestniczą w urzędzie kapłańskim Chrystusa, gdy łączą się z Nim w Jego ofierze, ofiarowując siebie samych (por. Rz 12, 1-2). Wszystkie ich uczynki, modlitwy i apostołskie przedsięwzięcia, życie małżeńskie i rodzinne, codzienna praca, wypoczynek ducha i ciała, jeśli odbywają się w Duchu Świętym, a nawet utrapienia życia, jeśli są cierpliwie znoszone, **stają się duchowymi ofiarami miłymi Bogu** przez Jezusa Chrystusa (por. 1 P 2, 5). Ofiary te składane są Ojcu w eucharystycznym obrzędzie wraz z ofiarą Ciała Pańskiego. W ten sposób ludzie świeccy – jako działający wszędzie czciciele Boga – poświęcają Mu świat.

b) Zaangażowanie prorockie.

Udział w prorockim urzędzie Chrystusa, który słowem i świadectwem życia głosił Królestwo Ojca, uprawnia i zobowiązuje wiernych świeckich do tego, **aby z wiarą przyjęli Ewangelię oraz głosili ją słowami i czynami**, demaskując śmiało i odważnie wszelkie przejawy zła. Ludzie świeccy, zjednoczeni z Jezusem – wielkim Prorokiem (por. Łk 7, 16) i ustanowieni w Duchu Świętym świadkami zmartwychwstałego Chrystusa, otrzymują udział zarówno w nadprzyrodzonym zmysle wiary Kościoła, który nie może w niej zblądzić, jak i w lasce słowa (por. Dz 2, 17-18; Ap 19, 10). Winni oni zabiegać o to, aby nowość i moc Ewangelii jaśniały w ich życiu codziennym, rodzinnym i społecznym oraz o to, aby cierpliwie i odważnie, pośród sprzeczności współczesnych czasów, dawać wyraz nadziei na przyszłą chwałę, także przez formy życia świeckiego.

c) Zaangażowanie królewskie.

Z powodu swojej przynależności do Chrystusa, wierni świeccy uczestniczą także w Jego urzędzie królewskim i są przez Niego **wezvani do służenia Królestwu Bożemu oraz do jego rozszerzania** w dziejach. Ludzie ci przeżywają swoją chrześcijańską królewskość przede wszystkim **poprzez duchową walkę**, ażeby pokonać w sobie królestwo grzechu (por. Rz 6, 12), a następnie, poprzez dar z siebie, w miłości i sprawiedliwości służyć Jezusowi, który jest obecny we wszystkich ludziach, zwłaszcza w najmniejszych (por. Mt 25, 40). W szczególny sposób wierni świeccy są wezwani do tego, aby przywracać stworzeniu całą jego pierwotną wartość. Oni to, poddając stworzenie prawdziwemu dobru człowieka, poprzez działalność wspieraną życiem łaski, **uczestniczą w sprawowaniu owej władzy**, na mocy której zmartwychwstały Jezus przyciąga wszystkie rzeczy do siebie i poddaje je, jak i siebie samego, Ojcu, aby Bóg był wszystkim we wszystkich (por. J 12, 32; 1 Kor 15, 28).

2. Pytania do dyskusji:

Pierwsze trzy pytania są bardziej krokami – narzędziami **w procesie dzielenia się** niż rodzajem ankiety. Dlatego Komisja ds. wiernych świeckich nie oczekuje stenogramu zebrania, ale liczy na **przekazanie treści wyników podczas niego**, które, według Was, będą dla komisji **ważnym materiałem do dalszych prac** czy też rodzajem zaakcentowania, wskazania na istotne dla Was aspekty tożsamości i powołania ludzi świeckich.

- a) Jak, będąc ludźmi świeckimi, rozumiecie swoją tożsamość? Kim czujecie się w Waszej parafii, miejscowości?
- b) W jaki sposób udaje się Wam realizować Wasze świeckie powołanie w wymiarach kapłańskim, prorockim i królewskim – zwłaszcza poza życiem parafialnym, np. w rodzinie, pracy, sąsiedztwie, środowisku lokalnym?
- c) Co, Waszym zdaniem, mogłoby pomóc ludziom świeckim w Waszej parafii w skuteczniejszym odkrywaniu i głębszym przeżywaniu swojego powołania w wymiarach kapłańskim, prorockim i królewskim?

Ostatnie pytanie należy postawić na zakończenie zebrania **każdemu** z członków zespołu synodalnego. Chodzi o to, aby **w bardzo krótkiej odpowiedzi** (jednym zdaniem, jednym słowem, hasłowo) każdy podsumował swój udział w zebraniu, dzieląc się tym na głos z innymi. Nieważne jest to, że któraś z osób powtórzy to, co powiedział już ktoś inny. Wypowiedzi te należy **zapisać w protokole**.

- d) Co było **dla Ciebie ważne** podczas dzisiejszej Mszy i zebrania zespołu synodalnego? Co zabierasz ze sobą?